

סְהֵנוּצְרֵי שֶׁל תְּקוּוּהָ

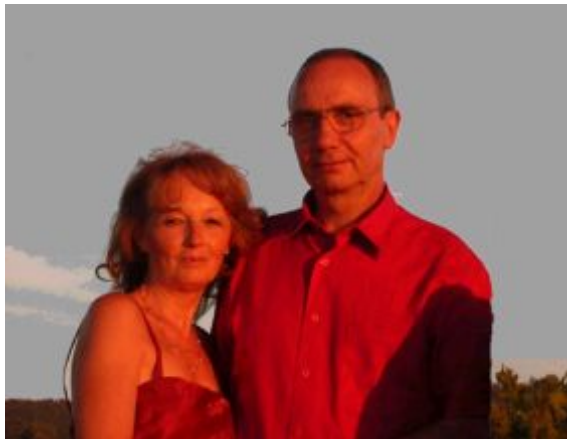

תְּנוּ לָנוּ לְאוֹחֹזֵב אֶחָד אֶת תְּשׁוּנֵי כַפֵּי שָׂזָה אֶתְּכֶם אוֹחֵנוּ!

אִנְחֵנו עִם אֶחָד בְּהַקְשֵׁר שֶׁל אֶהְבֵּה

מִצְגַת שֶׁל הַמֵּיִסְדִים שֶׁלָנוּ

בְּזִמְנֵים קְשִׁים לֹא יִימָשֵׁךְ לַעַד, שֶׁכֵּן חֶסֶד, אֱלוֹהִים שׁוֹמֵעַ צַעֲקוֹת שֶׁלָנוּ וּמְגִיב אֶת שְׂאִיפוֹת לִיבָנוּ. לְאַחַר מִסַּע אַרוֹךְ בְּחַיִּים שׁוֹנֵה לְכָל אֶחָד, זֶה שֶׁהֵבִיא אוֹתָנוּ בִּיחָד לְטוֹב עֲדִיין הַטוֹב בְּיוֹתֵר: הַפְּגִישָׁה שֶׁל הַשִּׁילּוּשׁ הַקְּדוֹשׁ, הָאֵב הַבֵּן וְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ.

אֵין צִירוּפֵי מְקָרִים עִם אֱלוֹהִים, רַק הַנְּסִים שֶׁל הָאֶהְבָּה שֶׁלּוֹ, אֲשֶׁר הַנְּצִיחַ שֶׁלּוֹ לְנִצַּח נְצִחִים, וּלְפָנֵי אֵיזָה גְלִישַׁת הַלְּבָבוֹת שֶׁלָנוּ שֶׁל הַכְּרָה.

מֵאֲרֵי קְלוּד

בְּמַהֲלֵךְ הַפְּגִישָׁה שֶׁלָנוּ, הִיָּה מֵאֲרֵי קְלוּד אַחוֹת בְּבֵית חוֹלִים פְּסִיכְיָטְרִי. בְּחֻדְשֵׁים הָאַחֲרוֹנִים, הִיא הִרִימָה אֶת שְׁלוֹשֶׁת יְלָדֶיהָ לְבִדָּה, הִיא שׁוֹחֲרֵר מְבֵית יַחְסִים קְשָׁה, אֲשֶׁר גֵּרַם הִיא אִישָׁה מוֹכָה מוֹסְרִית וּפִיסִית. בְּשֵׁנֶת וְתַחֲנוּנִים שֶׁלּוֹ לְאֱלוֹהִים לְמַעַן שֶׁחֲרָרוּ שֶׁל הַקִּיצוֹנִיּוֹת שֶׁל הַגֵּבֵר הִיא טַעֲנָה שֶׁלֹּא הִיָּה גֵן עֵדֶן שֶׁל שְׁלוּוָה לְעִצְמָהּ, אֲבָל שֶׁלָּה הַתְּפִילָּה לָּהּ הִיָּה מַעַל לְכָל כִּי יְלָדִים אֵלֶּה אֵינָם הוֹפְכִים עֲבֵרִינִים, אוֹ חוֹלִים עִם בְּתֵי חוֹלִים פְּסִיכְיָטְרִים.

הַקְּתוּלִית מֵאִז הַלִּידָה, הִיא מְתַאֲמֶנֶת לְפָנֵי אֱלוֹהִים, אֲבָל לֹא לְפָנֵי גְבָרִים. בְּדַקּוֹת שֶׁלְפָנֵי הַלִּידָה שֶׁלָּהּ, בְּלִבָּהּ הִיא תְּרַמָּה שֶׁלָּהּ הַיְלָדִים שֶׁלּוֹ לְאֱלוֹהִים. בְּשֵׁנֶת מִסְתַּתֵּר מֵאֲבִיהֶם, הִיא מְסַר לָהֶם אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה אִז בִּישׁוֹ. זֶה לִכֵּן שֶׁלּוֹ שֶׁהֶם לֹא נִכְשְׁלוּ לְפָנֹת בְּתַפִּילוֹת שֶׁלָהֶם שֶׁל בְּרֻכּוֹת לְאִמָּא שֶׁלָהֶם, אֲבָל גַּם לְאֲבָא שֶׁלָהֶם.

רִישׁוֹם בְּמוֹצָאֵי שֶׁבֶת בְּחֻדְשׁ פֶּבְרוּאֵר 1986 כֹּאשֶׁר סִירְבָה לְבַצֵּעַ כָּל סוּג שֶׁל חַיִּים נִשׁוּי חֹדֶשׁ, שְׁכָנִים וְחֻבְרִים שֶׁכָּנַע אוֹתוֹ לְלַכֵּת נִשָּׁף מְסִיכּוֹת. לְפִיכֵךְ הִיא מוֹפְקֶדֶת בִּידֵי בְּנוֹ הַבְּכוֹר, שְׁנֵי יְלָדֵיו הַצְּעִירִים. הַכִּי אֵלֶּה, בְּמַחְבּוּא מְקוֹם שֶׁל הַכִּי גְדוֹל, כְּרַע עַל בְּרֻכְיוֹ לְמַרְגְּלוֹת הַמֵּיטָה שֶׁלָהֶם, פְּנֵתָה לְעֵבֵר הַחֲלוֹן, שְׂאֵל יִשׁוּ לְמַצּוֹא לָהֶם אֲבָא חֹדֶשׁ. הֵם הָיוּ אִז בְּנֵי שְׁמוֹנָה וְשֵׁשׁ וְחֲצֵי שָׁנִים, אֲבָל חוֹדְשִׁים קוֹדֵם לִכֵּן, הֵם נִאֲלָצוּ לְהִפְרֹד מֵאֲבִיו לְשָׁנִים רַבּוֹת שֶׁל מֵאֲסָרוּ.

זֶה אֵיךְ הָעֵרֵב הַזֶּה, נִפְגַּשְׁנוּ, וְכַעֲבוֹר שְׁבוּעִים כִּדֵי הַתְּחַלְּנוּ לְיִצוֹר זוּג.

אלאין

של הכשרה עצמי חינוך יצירה, אלאין התחיל חברה קטנה של המחקר ובניה של יחידות שלמות של אגרואלימנטארי, כאשר נפגשנו. נשוי, הוא התמיד לזמן רב באוביקטיבי מאובד, כדי לא לפגוע משפחתו ובמיוחד שני הילדים שלה. הוא רצה להפוך למשפחה מאושרת, אבל עימת לשלו התשוקות שלו, הצוואות הטובות שלו נראו כמו סל בלי חלק תחתון. זה היה למעשה את הייצוג הטוב ביותר האפשרי של רצון טוב אדם, פוטרת את קיומו הכולל של אלוהים. קתולי מאז שלה הילדות שלו, זמן שהוא היה בעל הלב פנה בכיוון ישו, אבל שזה הבין את זה עוד לזמן הזה זה כפי מחוץ לכדור הארץ. לוחם עז בספורט שלה ועל החיים החברתיים שלה, הוא לא היה אלים. **השנאה היחידה ולעג הוא בא לידי ביטוי בגלוי, נגד אנשים חלשים, אשר התפלל לאלוהים. אנשים אלה היו מפגרים באמת מטורף אמר.**

בניגוד מארי קלוד, הוא האמין הרוע הרוחני, משום שראה אנשים קרובים העוסקים בו, אבל ההנחה גדול, הוא האמין שהוא מוגן על ידי הרצון העצום שהוא טען שיש, אז זה היה האיש של שטויות מושלמת.

אלוהים אהב את זה כפי שהוא אוהב כל אחד מאיתנו, ואלוהים ידע שהוא שווה להיות קר יותר טוב או רותח, כי הזה היותר גרוע להיות פושר. האיש הקר כקרח הזה בכיוון אלוהים, הלך להעשות לכן יותר זה רותח, היום של שלו חג שבועות. האם זה לא חשוב?

אנחנו שניים

מן השעות הראשונות חיינו הנוצרית, השקענו את הלב, אותו גילוי של החיים החדשים ואת ההרמוניה של ניסים כל כך הרבה שמחה בלב שלנו שוב. אלן גילה המום, בעוד שטויות שהביאו בעבר, חלומות מארי קלוד מומשו על ידי הילדים, שחלקו איתנו את ההתלהבות אותו.

לא היה לנו כסף בכיס, לאחר שאיבד את הכל כדי להגיע לשם, אבל אנחנו מנהלים מפגשים משפחתיים אוונגליסטים, נשא את הלב שמחה. זה בהחלט לא היה מאוזן, אבל זה היה כמו נוער מטורף, מבעבעת מרוב שמחה, בצימאון האינסופי אחר המילה הנפלאה של אלוהים.

אם אלוהים שמחה, ללא ספק, האויב יכול להיות שפשפה את ידיה גם משתהה שלו, בידיעה יותר את ההתרגשות, את יותר חושני בא בקלות, עברנו לכן על ידי שניה מאלפים...

מיד אחרי החתונה שלנו שנתיים של הספר התנ"ך, הקמנו אז כנראה קצת, אבל השביל האמיתי של התמדה היתה האחת הגולה. גולה של להתרחק, גלות של מדיטציה, גולה של אימונים הרחק אסיפות סוערות, הצלחנו להשיג בחשאי של אלוהים, העבודה דיווחו בעיקר בספר אפקט בומרנג.

זה הואיל התחלנו להעשות מודעים, שאנחנו לפעמים בילבלנו את האמונה והסברה, הפחד וחכמה, לכן הרבה דברים אחרים לאיזה נתנו סיבה רק בנפש שלנו, אבל רוחנו לא חודשה.

הפסיכותרפיה הזאת לא תמיד עשתה עצמו בשימחה של ההנחה בסיבה, אבל זה היה בוודאי יותר עמוק מזה שהושג על ידי גברים. זה היה הכרחי בשבילינו לבעל בעצמנו התמונה לאיזה אלוהים רצה לנהוג אותנו, כל כך שזה יכול לקרות. **הדבר חשוב לא לאבד את הסימן של הענן שלו, והתהילה שיש בעקבות זה לא בשבילנו, אלא לו בלבד, אשר כל הזמן לשים סמנים בדרך שלנו.**

ידענו את המטרה של המסלול הזה, אפילו אם כי לעתים קרובות אנו נלחם על חוסר הבנה. אלוהים ביקש ואכן, יום אחד, דרך אחות של ישו, אם נקבל את זה לפרק את הגשרים בעולם, אשר נבנה בינינו, כדי לשקם זה לפי אותו. באותו יום, את אותה התלהבות, השבנו גדולים כן בלי היסוס, **להוטה לעשות את רצונו של אלוהים בימים הקרובים כמה, חשבנו.**

מסכן אותנו! למרבה המזל, אלוהים יודע מתי, באיזו תדירות הוא אמור לפגוש את הכישלונות שלנו, והוא כל הזמן את כל ההבטחות של Word שלו, כי אם אנחנו יכולים לצפות כבר ככרת דרך ארוכה, זה לא תודה לנו, אבל, הודות לו. זה הודות לזה, כי אנחנו יכולים לשמוח, כי גם אם הכביש היה מלא ייסורים, חשוב איוב כמו לומר היום: " האוזן שלי שמעה לדבר מכם, אבל עכשיו העין שלי ראתה אתה!"

המילים של העברים 11-12 הופכת מציאותית יותר, כאשר אנו קוראים: זה אמיתי שהעונש נראה ראשון נושא של עוצב, לא שמחה, אבל זה קרה מאוחר יותר למי הוכשרו, פירות שלווים של צדק. בשנת ההתלהבות הראשונית שלנו, לצאת "הספר", היינו עיוורים מנסה להוביל עיוורים אחרים, היינו אחרים לשכפל את עצמנו, את "שיבוטים". בשנת היוהרה שלהם, האנשים, אשר איננו יכולים להימלט, לוקחים את עצמם לעיתים קרובות למדריכים רוחניים, אבל רק אלוהים הוא הרועה הטוב. אז אנחנו מנסים, במקרה שלנו, להעביר את העד לבין עידוד, במקום מדריך, וכן משום עדות זו אינה הלקח שלמד בעל פה, אלא חוויה מוחשית מתייחד עם אלוהים, אנו מאמינים יש את החובה לתקשר.

כל הדת, על הרצון הטוב שלה, לא לשמור, ואנחנו לא נעשה יותר טובים. אנחנו מנסים, כמו אנשים רבים להכיר את ישוע, על ידי שתוף עם רוח הקודש. זה שישו שכל אחד חייב להשאר מקושר על ידי האמונה להיות נחסף, כי שזה לא דת. כמעט כל של מה שהגברים יכולים למסור, מורכבת כמעט בעידוד מתייחד עם אלוהים, השאר הוא הבל הבלים רק גאווה. אז! בהסכמים עם קהלת, נוכל לומר: כדי להיות אלוהים לבדו את כל התהילה!

בוא האדון אלוהים בוא! יברך את כולנו! ברך אותנו באהבה שלך קדושה שלך!